

De kunstschilder

In een hoekje van de tuin, onder een stuk schors, woonde Pieter de pissebed.

Pieter hield ervan om zich op te rollen tot een bolletje, van kruipen tussen bladeren en van knabbelen aan takjes. Maar diep vanbinnen droomde hij van iets groters: hij wilde kunstenaar worden!

Op een dag vond Pieter een oud verfdoosje dat door de wind in de tuin was gewaaid. De kleuren straalden hem tegemoet: rood, geel, blauw en groen. Zijn hart maakte een sprongetje. “Dit is mijn kans!” piepte hij.

Maar hoe schildert een pissebed zonder handen? Pieter dacht even na. Hij doopte zijn kleine pootjes in de verf en begon voorzichtig over een glad blad te lopen. Zijn stapjes lieten vrolijke streepjes achter. “Kijk eens!” riep hij blij. “Een regenboogpaadje!”

Zijn vriendinnetje, Slak Suus, kroop nieuwsgierig dichterbij. “Wat maak je mooie

sporen, Pieter,” zei ze. “Maar ik heb nog een penseeltje. Die kun je wel vasthouden, denk ik.” Samen probeerden ze het uit, en al snel hadden ze een geel zonnetje op een groot blad geschilderd.

De mierenvrienden kwamen kijken en riepen: “Wauw, dat lijkt op de echte zon!”

Pieter werd trots, maar ook een beetje verlegen. “Denken jullie dat ik écht een schilder kan worden?” vroeg hij zacht.

“Zeker weten!” riepen alle dieren in koor. Je wordt geen schilder... je bent een schilder.

Zelfs de vlinders bleven even stil boven het kunstwerk zweven.

Vanaf die dag maakte Pieter iedere ochtend een nieuw schilderij: een blauw bloemenveld, een rood hartje voor Suus, en zelfs een groene boom waar de vogels vrolijk in floten.

Zijn kunst werd zo beroemd dat de kinderen uit de buurt de schilderijen ontdekten en ze voorzichtig meenamen naar binnen.

En zo gebeurde het dat Pissebed Pieter niet langer alleen een kriebelig tuindieltje was, maar de allereerste pissebed-kunstschilder van de wereld.

Hij moest alleen op zoek gaan naar nieuwe verf en penselen. Want die raakten op.

